

Arrest

**nr. 60 164 van 26 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C) nationaliteit te zijn, op 24 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 december 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide beslissingen worden op 17 januari 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Congolese nationaliteit te zijn.

Op 31 januari 2005 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, waarbij hij verklaart op 29 januari 2005 het Rijk te zijn binnengekomen. Op 3 februari 2005 wordt verzoeker gehoord omtrent de aan zijn asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Op 10 februari 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf. Verzoeker krijgt tevens een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op diezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht. Verzoeker dient een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tegen de beslissing tot weigering van verblijf.

De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen beslist op 15 januari 2007 dat verder onderzoek naar de asielaanvraag van verzoeker toch noodzakelijk is.

Op 31 mei 2007 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen aan verzoeker de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te weigeren, alsook de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Op 15 juni 2007 tekent verzoeker hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) die het beroep op 21 september 2007, bij arrest nr. 1869, verwerpt.

Op 22 november 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 10 december 2007 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 16 januari 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 6 februari 2008 wordt verzoeker gehoord aangaande de aan zijn asielaanvraag ten grondslag liggende motieven. Op 11 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van de tweede asielaanvraag van verzoeker. Verzoeker tekent hiertegen beroep aan bij de Raad die het beroep op 4 november 2008, bij arrest nr. 18 349, verwerpt.

Op 11 februari 2008 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en tot vrijheidsberoving te dien einde. Tegen deze vrijheidsberoving tekent verzoeker beroep aan bij de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt. Bij beschikking van de raadkamer van 19 februari 2008 wordt beslist dat verzoeker in vrijheid dient te worden gesteld.

Op 14 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 22 november 2007 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 7 maart 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 8 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tevens wordt aan verzoeker opnieuw een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Beide beslissingen worden op 1 augustus 2008 aan verzoeker ter kennis gegeven.

Op 6 augustus 2008 dient verzoeker een beroep in tegen voormelde beslissingen bij de Raad die het beroep op 25 februari 2009, bij arrest nr. 23 702, verwerpt.

Op 20 oktober 2010 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 21 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 17 januari 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.10.2010 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 29.01.2005 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, Nederlands geleerd heeft, werkbereid is, zich inschreef bij interimkantoren, steeds gewerkt heeft wanneer hij hiervoor toelating had, een werkbepaalde en een arbeidskaart C voorlegt, opleidingen gevolgd zou hebben, waaronder lessen autotechniek, een inburgeringscontract afsloot en een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, noch fraude gepleegd heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op 31.01.2005 diende betrokkene een asielaanvraag in, die afgesloten werd op 21.09.2007 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende nog een tweede asielaanvraag in op 16.01.2008, die afgesloten werd op 11.02.2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken met een beslissing van weigering van in overwegingname van een asielaanvraag. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 11.02.2008 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures - namelijk respectievelijk 2 jaar en iets minder dan 8 maanden en iets minder dan één maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene haalt aan dat hij steeds gedoogd werd op het Belgisch grondgebied en dat daarom niet zomaar kan gesteld worden dat verzoeker wist dat hij het land zou moeten verlaten. Betrokkene heeft echter op 11.02.2008 een bevel om het grondgebied te verlaten ondertekend, waarin hem geboden werd het Rijk te verlaten omdat hij zich hier illegaal bevond. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

Betrokkene haalt aan dat het niet rechtvaardig is om van een kandidaat-vluchteling te eisen dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst zou indienen, zolang niet definitief bewezen is dat de vrees om vervolging ongegrond is. De beide asielprocedures van betrokkene werden echter reeds afgesloten (zie supra) en zijn asielaanvraag werd ten gronde onderzocht door de bevoegde instanties. Betrokkene vreest voor vervolging en beweert dat zijn leven in gevaar zou zijn, indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Naar aanleiding van de vraag om officiële documenten te verkrijgen uit Congo zou hij recent opnieuw bedreigingen ontvangen hebben en zou gezocht worden in zijn land van herkomst. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Betrokkene voegt geen nieuwe elementen, die hij kan aantonen, toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het

enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene beweert dat indien hij zich naar zijn land van herkomst zou moeten begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, de banden die hij in België heeft opgebouwd zouden verbroken worden en dit een moeilijk te herstellen nadeel betekent. Hij beroept zich op het artikel 8 van het EVRM. Hierbij dient opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, omdat betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene haalt aan dat hij zeer getraumatiseerd zou zijn en suïcide neigingen en depressie aanvallen zou hebben. Er werd ook een medisch attest d.d. 04.03.2008 bij de aanvraag gevoegd, waaruit blijkt dat verzoeker hepatitis A en B heeft. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17/05/2007 (BS 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15.09.2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.“

Eveneens op 21 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). In uitvoering van deze beslissing betekent de burgemeester van de gemeente Grimbergen op 17 januari 2010 aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid (1) (2)

wordt aan (...), het bevel gegeven om uiterlijk op 16/2/2011 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1,20 van de Wet van 15 december 1980).

** Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 11.02.2008*

** Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 11.02.2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land*

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De door verzoeker ingeleide procedure voor de Raad is kosteloos. Gelet op artikel 3 van het koninklijk besluit van 16 maart 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt artikel 39/68-1 van de vreemdelingenwet – dat voorziet in de betaling van een rolrecht – immers slechts in werking vanaf 1 april 2011. Een rolrecht is bijgevolg pas verschuldigd voor de beroepen ingediend na deze datum. Bijgevolg kan geen gevolg verleend worden aan de vraag van verzoeker om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.2. Verzoeker geeft in punt 5 van zijn verzoekschrift de redenen aan waarom verzoeker machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden wenst te bekomen.

De Raad merkt hierbij op dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet als volgt luidt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn.

Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verweerder na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden, die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift onder een aparte titel en afgescheiden van de bespreking van de middelen tegen de bestreden beslissingen de redenen aangeeft waarom verzoeker machtiging tot verblijf in België van meer dan drie maanden wenst te bekomen, wijst de Raad er op dat het *in casu* gaat om een beslissing tot onontvankelijkheid van deze aanvraag. De door verzoeker onder punt 5 van zijn verzoekschrift aangehaalde argumenten zullen dan ook buiten beschouwing worden gelaten.

Bovendien merkt de Raad op dat in zoverre verzoeker met het punt 5 van zijn verzoekschrift zou willen bekomen dat de Raad hem een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aflevert, de Raad in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verlenen.

De redenen waarom verzoeker een machtiging tot verblijf in België van meer dan drie maanden wenst te bekomen, zullen dan ook niet verder in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van het beroep tot nietigverklaring tegen de bestreden beslissingen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad vast dat de verzoeker niet beschikt over het vereiste belang bij het ingestelde beroep tot nietigverklaring betreffende de tweede bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State.

Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037)

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, met name van 10 februari 2005, van 10 december 2007, van 11 februari 2008 en van 1 februari 2008.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt verder, wat tevens niet wordt ontkracht door verzoeker, dat voormelde bevelen definitief zijn geworden omdat ze ofwel niet werden aangevochten ofwel omdat het beroep dat werd ingesteld tegen deze bevelen werd verworpen, zodat al deze bevelen principieel uitvoerbaar zijn.

De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel levert voor verzoeker geen nut op, omdat de verweerder de bevelen om het grondgebied te verlaten van 10 februari 2005, van 10 december 2007, van 11 februari 2008 en van 1 februari 2008 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774, RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij huidig beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 15 september 2003, nr. 122 790).

4. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift drie middelen aan tegen de bestreden beslissingen. Uit lezing van deze middelen blijkt dat het eerste middel gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 december 2010 waarbij de aanvraag van verzoeker in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en dat het tweede en derde middel gericht zijn tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 december 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waaraan op 17 januari 2011 uitvoering is gegeven door de burgemeester van de gemeente Grimbergen.

Zoals reeds is gebleken uit het onderzoek van de ontvankelijkheid van de vorderingen is het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, met name de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 december 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waaraan op 17 januari 2011 uitvoering is gegeven door de burgemeester van

de gemeente Grimbergen, niet ontvankelijk, zodat het tweede en derde middel, die enkel gericht zijn tegen dit bevel, niet worden behandeld.

In een eerste middel voert verzoeker het volgende aan:

“Eerste middel: schending van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dd. 29.07.1971 en schending van de regels van behoorlijk bestuur en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een schending is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST. 30.09.1960. Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Dat de aanvraag van verzoeker overeenkomstig artikel 9 bis wel degelijk ontvankelijk is.

Verzoeker is niet in de mogelijkheid om terug te keren naar zijn land van herkomst en het is voor hem dan ook niet mogelijk om zijn aanvraag in te dienen via een Belgische diplomatieke post in Congo.

In casu is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden.

Dit alles te meer gezien verzoeker uit zijn land van herkomst, uit vrees voor zijn leven, is moeten vluchten en zijn leven nog steeds in gevaar is indien hij dient terug te keren.

Het is immers niet rechtvaardig een kandidaat- vluchteling terug te sturen naar het land van herkomst dat hij ontvlucht is om er bij de Belgische diplomatieke post de verblijfsvergunning af te halen, zolang niet definitief bewezen is dat de vrees voor vervolging ongegrond is.

De Belgische overheid heeft verzoeker steeds op haar grondgebied gedoogd, zodat uiteraard niet, na jaren van verblijf simpelweg kan beweerd worden dat verzoeker wist of moest weten dat hij vroeg of laat het land zou moeten verlaten.

Tevens is het zo dat de banden die verzoeker in de jaren heeft opgebouwd in België inmiddels zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel betekent.

Terugkeren naar zijn land van herkomst zou een zeer groot risico inhouden voor verzoeker. Derhalve is hij genooddakt zijn aanvraag in België in te dienen.

Verzoeker is zeer getraumatiseerd door de feiten die hij meegemaakt heeft in zijn land van herkomst en heeft suïcide neigingen en depressie aanvallen bij de gedachte dat hij zou dienen terug te keren voor de aanvraag van het regularisatie.

Volgens het CGVS heeft verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Zelfs al zou dit het geval zijn, hetgeen verzoeker betwist, dan nog houdt dit geenzins in dat de elementen waarop verzoeker zijn asielaanvraag heeft gebaseerd geen schending kan uitmaken van artikel 3 EVRM.

Er kan derhalve geenszins beweerd worden dat de problemen van verzoeker reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van de asielaanvraag.

Artikel 3 EVRM biedt immers een ruimere bescherming dan de Conventie van Genève en uit de elementen van zijn asielaanvraag blijkt duidelijk dat verzoeker in gevaar is hij haar terugkeer naar Kongo.

Artikel 8 EVRM beschermt daarenboven onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven en de eerbiediging van het recht op een privéleven.

Verzoeker heeft het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Uit de stukken die bijgebracht worden blijkt duidelijk dat verzoeker zich geïntegreerd heeft in de Belgische samenleving en dat hij hier een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd.

Tevens is het zo dat de banden die verzoeker in de jaren heeft opgebouwd in België zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel betekent.

Van verzoeker eisen zich terug naar zijn land van herkomst te begeven om aldaar huidig verzoek in te dienen is totaal onredelijk, temeer gezien hij is moeten vluchten uit vrees voor zijn leven hetgeen duidelijk blijkt uit de stukken die bijgebracht werden in het kader van de asielaanvraag.

Verzoeker is van oordeel dat het geheel van de hierboven uiteengezette feiten en hieronder nog te vermelden elementen, ontegensprekelijk buitengewone omstandigheden uitmaken die rechtvaardigen dat de machtiging in België wordt aangevraagd.

Verzoeker zijn centrum van belangen ligt inmiddels hier in België nu hij zijn leven opnieuw heeft opgebouwd en structuur heeft gegeven. Hij heeft alhier en bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoeker heeft, toe het toegelaten was, steeds gewerkt en de werkgevers van verzoeker zijn steeds vol lof geweest over verzoeker.

Verzoeker heeft dan ook alhier zijn leven opgebouwd en is op dit ogenblik in de onmogelijkheid om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar zijn aanvraag in te dienen.

Verzoeker heeft bovendien hepatitis A en B en kan door zijn ziekte niet terugkeren naar zijn land van herkomst om aldaar zijn aanvraag te gaan indienen. Verzoeker heeft nood aan medische begeleiding die voor hem in zijn land van herkomst niet voor handen is.

Tegenpartij stelt dat deze redenen onvoldoende zijn om buitengewone omstandigheden uit te maken. Dit is al te simplistische en de aanvraag van verzoeker dient op zijn minst ontvankelijk verklaard te worden aangezien verzoeker onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Verzoeker is hiertoe om de boven aangehaalde redenen niet in staat en heeft hiervoor de financiële middelen niet.

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Tegenpartij weigert gewoon het dossier van verzoeker te onderzoeken door simpelweg te stellen dat de aanvraag maar in Congo dient te gebeuren. Indien men de argumentatie volgt van tegenpartij is er geen enkel vluchteling die zijn aanvraag in België kan doen.

Verzoeker vraagt zich dan ook af of dit geen willekeur inhoud aangezien men de aanvraag van verzoeker niet eens wenst te onderzoeken. Verzoeker vraagt zich hoeveel personen er daadwerkelijk terugkeren naar hun land van herkomst om aldaar hun aanvraag tot regularisatie in te dienen. De huidige regularisatie procedure heeft dan veel wel van willekeur. Indien men de juiste mensen kent of de nodige politieke invloed laat uitoefenen dan kan de regularisatie in sommige gevallen wel.

Verzoeker is van oordeel dat zijn aanvraag vergezeld was van de nodige bewijsstukken die voldoende duidelijk aantonen dat verzoeker zijn aanvraag niet kan indienen in zijn land van herkomst.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. 21.12.2010 van de Dienst Vreemdelingen is dan ook genomen met machtoverschrijding.

Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een schending is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960. Janssens. nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11 .519.)

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Verwerende partij is derhalve tekortgeschoten aan haar motiveringsplicht.

Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hoger vermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Als eerste middel voert verzoeker een schending aan van de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en artikel 62 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoeker verwijst in de toelichting bij zijn middel naar art. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens verwijst verzoeker naar artikel 52 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verwerende partij stelt vooreerst vast dat voornoemd artikel 52 betrekking heeft op het onderzoek van een asielaanvraag, en dus in casu niet valt in te zien op welke wijze deze bepaling relevant kan zijn voor het bekritisieren van een beslissing nopens een aanvraag o.g.v. artikel 9bis van de wet dd. 15.12.1980. Dit onderdeel van verzoekers middel is dan ook niet ontvankelijk.

Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verwerende partij vervolgens vast dat verzoeker daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid onontvankelijk wordt geacht, zodat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Immers, nu hij o.b.v. de in de bestreden beslissing opgenomen overwegingen weet dat de door hem in het kader van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging aangebrachte gegevens door het bestuur niet als buitengewone omstandigheden als bedoeld in de daarin vermelde wetsbepaling worden aangezien en dat dit aan de basis ligt van het als onontvankelijk beschouwen van die aanvraag, moet verzoeker worden geacht voldoende te zijn ingelicht om zich te kunnen realiseren dat hij tegen de te zijnen opzichte genomen beslissing kan opkomen door aan te tonen dat de daarin tot uitdrukking gebrachte motieven juridisch niet opgaan, wat in casu concreet wil zeggen, door aan te tonen dat het niet opgaat de voormelde omstandigheden niet te beschouwen als zijnde buitengewoon als bedoeld in art. 9bis van de voomoemde wet dd. 15.12.1980.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Ten overvloede laat de verwerende partij gelden dat in de motivering van de bestreden beslissing duidelijk wordt geantwoord op alle door verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aangehaalde elementen, die vervolgens door de gemachtigde nader worden besproken in de bestreden beslissing en waaromtrent wordt verduidelijkt waarom deze niet als uitzonderlijk in de zin van art. 9bis van de wet kunnen worden beschouwd.

Verzoeker herhaalt in zijn middel de argumenten die hij reeds aanbracht ter ondersteuning van zijn aanvraag en meent dat deze wel in aanmerking dienden te worden genomen als buitengewone omstandigheden.

Uit art. 9 en 9bis van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, blijkt duidelijk dat in artikel 9 een algemene regel is gesteld ten aanzien waarvan artikel 9bis zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

Laatstgenoemd artikel heeft slechts tot doel om vreemdelingen die in hun land van herkomst of van ophoud geen Belgische diplomatieke overheid ter beschikking hebben of om een aan henzelf vreemde reden de aanvraag niet kunnen doen bij die overheid, toch de gelegenheid te geven een machtiging aan te vragen tot langdurig verblijf in België (zie ook Raad van state nr. 53.032 dd. 25.04.1995 en Raad van State nr. 53.736 dd. 15.06.1995):

“De toepassing van het artikel 9 derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007.):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.”*

Verzoeker, in wiens hoofde geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen weerhouden worden, kan zich niet op een ontvankelijke wijze beroepen op artikel 9bis van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overigens dient te worden opgemerkt dat artikel 9bis van de wet geenszins ingevoerd om illegaal in het Rijk verblijvende vreemdelingen de mogelijkheid te bieden alsdan nog een verblijfsvergunning voor langer dan drie maanden te bekomen.

Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid wordt in de bestreden beslissing geheel terecht geoordeeld:

(...)

De ongestaafde en niet ter zake doende beschouwingen van verzoeker kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Hij vergeet kennelijk dat de uitzondering op de algemene regel (zoals geformuleerd in art. 9bis t.o.v. de algemene regel van art. 9) wel degelijk een uitzondering uitmaakt waarbij dient te worden aangetoond dat, opdat de aanvraag ontvankelijk zou zijn, dat er buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond die verhinderen dat verzoeker zou terugkeren naar haar land van herkomst om aldaar conform art. 9 een aanvraag in te dienen.

Terwijl het loutere gegeven dat verzoeker kennelijk niet akkoord is met de beoordeling die de gemachtigde heeft gemaakt, en de door hem aangevoerde elementen naar mening van verzoeker wél buitengewone omstandigheden uitmaken, niet volstaat om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te verantwoorden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt immers enkel of de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Als annulatierechter kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich daarbij niet in de plaats stellen van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, wanneer deze zijn eigen beoordelingsbevoegdheid uitoefent, zoals in casu.

Verzoeker toont geen enkele manifeste onredelijkheid aan.

Ook de verwijzingen door verzoeker in zijn middel naar de artikelen 3 en 8 EVRM zijn niet dienstig. In de bestreden beslissing wordt hierop ingegaan en verduidelijkt waarom deze naar het oordeel van de gemachtigde niet worden geschonden. Met zijn loutere beweringen maakt verzoeker het tegendeel

allerminst aannemelijk. Ten onrechte houdt verzoeker voor dat het onderzoek naar de situatie in het land van herkomst onvoldoende zou zijn gevoerd, en dat er conform 'de argumentatie van tegenpartij', 'geen enkele vluchteling is die zijn aanvraag in België kan doen'.

Desbetreffend wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

(...)

Er wordt derhalve afdoende verduidelijkt - en deze beoordeling is geenszins kennelijk onredelijk - dat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter hernemen van de verklaringen die hij reeds aflegde t.a.v. de asielinstanties, zonder enig bijkomend stuk voor te leggen, niet in het minst nu deze verklaringen ongeloofwaardig werden bevonden. Verzoekers verklaringen werden reeds grondig onderzocht door de bevoegde asielinstanties, en werden ongeloofwaardig beoordeeld. Het is dan ook weinig ernstig dat verzoeker deze verklaringen thans zonder meer herneemt en bovendien meent dat deze ook zonder meer, en zonder enig bijkomend bewijsstuk, zouden moeten worden aanvaard door de gemachtigde.

Verzoekers grieven gaan op geen enkel ogenblik in concreto in op de beoordeling die de gemachtigde desbetreffend in de bestreden beslissing heeft gemaakt en zijn dan ook niet ernstig.

De verwerende partij herhaalt dat art. 9bis van de wet geenszins werd ingevoerd om illegaal in het Rijk verblijvende vreemdelingen de mogelijkheid te bieden alsdan nog een verblijfsvergunning voor langer dan drie maanden te bekomen.

Verzoekers ongestaafe beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd dan ook geheel terecht, gelet op de gegevens die verzoekers concrete situatie kenmerken en geheel binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, beslist om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het art. 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 onontvankelijk te verklaren.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoekers eerste middel niet kan worden aangenomen."

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen, met name het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Uit de bespreking van het middel blijkt duidelijk dat verzoeker kritiek heeft op de inhoud van de motivering, zodat hij hiermee doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling over de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker heeft een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.(...)”

De Raad is van oordeel dat verzoeker, om zich te kunnen beroepen op artikel 9bis van de vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden dient aan te tonen waarom hij in de onmogelijkheid verkeert of waarom het voor hem bijzonder moeilijk is de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in het land van herkomst.

In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geeft verzoeker volgende argumenten aan om aan te tonen waarom het voor hem onmogelijk is zijn aanvraag in het buitenland in te dienen:

“Verzoeker heeft op 31.01.2005 asiel aangevraagd in België.

Dit alles te meer gezien verzoeker uit zijn land van herkomst, uit vrees voor zijn leven, is moeten vluchten en zijn leven nog steeds in gevaar is indien hij dient terug te keren.

Het is immers niet rechtvaardig een kandidaat- vluchteling terug te sturen naar het land van herkomst dat hij ontvlucht is om er bij de Belgische diplomatieke post de verblijfsvergunning af te halen, zolang niet definitief bewezen is dat de vrees voor vervolging ongegrond is.

De Belgische overheid heeft verzoeker steeds op haar grondgebied gedoogd, zodat uiteraard niet, na jaren van verblijf, simpelweg kan beweerd worden dat verzoeker wist of moest weten dat hij vroeg of laat het land zou moeten verlaten.

Tevens is het zo dat de banden die verzoeker in de jaren heeft opgebouwd in België inmiddels zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel betekent.

Terugkeren naar zijn land van herkomst zou een zeer groot risico inhouden voor verzoeker. Derhalve is hij genooddaakt zijn aanvraag in België in te dienen.

Verzoeker is zeer getraumatiseerd door de feiten die hij meegemaakt heeft in zijn land van herkomst en heeft suïcide neigingen en depressie aanvallen bij de gedachte dat hij zou dienen terug te keren voor de aanvraag van het regularisatie.

Volgens het CGVS heeft verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Zelfs al zou dit het geval zijn, hetgeen verzoeker betwist, dan nog houdt dit geenszins in dat de elementen waarop verzoeker zijn asielaanvraag heeft gebaseerd geen schending kan uitmaken van artikel 3 EVRM.

Er kan derhalve geenszins beweerd worden dat de problemen van verzoeker reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van de asielaanvraag.

Artikel 3 EVRM biedt immers een ruimere bescherming dan de Conventie van Genève en uit de elementen van zijn asielaanvraag blijkt duidelijk dat verzoeker in gevaar is bij haar terugkeer naar Kongo.

Artikel 8 EVRM beschermt daarenboven onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven en de eerbiediging van het recht op een privéleven.

Verzoeker heeft het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Uit de stukken die bijgebracht worden blijkt duidelijk dat verzoeker zich geïntegreerd heeft in de Belgische samenleving en dat hij hier een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd.

Tevens is het zo dat de banden die verzoeker in de jaren heeft opgebouwd in België zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel betekent.

Van verzoeker eisen zich terug naar zijn land van herkomst te begeven om aldaar huidig verzoek in te dienen is totaal onredelijk, temeer gezien hij is moeten vluchten uit vrees voor zijn leven hetgeen duidelijk blijkt uit de stukken die bijgebracht werden in het kader van de asielaanvraag.

Verzoeker is van oordeel dat het geheel van de hierboven uiteengezette feiten en hieronder nog te vermelden elementen, ontegensprekelijk buitengewone omstandigheden uitmaken die rechtvaardigen dat de machtiging in België wordt aangevraagd.

Verzoeker zijn centrum van belangen ligt inmiddels hier in België nu hij zijn leven opnieuw heeft opgebouwd en structuur heeft gegeven. Hij heeft alhier en bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoeker heeft, toe het toegelaten was, steeds gewerkt en de werkgevers van verzoeker zijn steeds vol lof geweest over verzoeker.

Verzoeker heeft dan ook alhier zijn leven opgebouwd en is op dit ogenblik in de onmogelijkheid om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar zijn aanvraag in te dienen.”

Uit vergelijkende lezing van de aanvraag van verzoeker in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en het verzoekschrift dat hij tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag heeft ingediend, blijkt dat verzoeker aangaande het aantonen van de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden de uiteenzettingen opgenomen in zijn aanvraag heeft herhaald zonder aan te geven hoe de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing omtrent al de door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde elementen kennelijk onredelijk of onjuist zou zijn. Verzoeker weerlegt geenszins de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen.

In het verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot een louter herhalen van de argumenten die hij heeft aangevoerd bij het indienen van zijn aanvraag zonder het minste bewijs toe te voegen ter staving van zijn stellingen. Dergelijke blote beweringen van verzoeker tonen niet aan dat de bestreden beslissing is behept met een onwettigheid.

De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de beslissing is gekomen en dat de motiveringsplicht zou zijn geschonden.

Het middel van verzoeker is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU